

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

תוכן עניינים

- א. אין מתנדבין אשם תלוי.....1
 - ב. איברי הטאת שנתערבו באיברי עולה ... תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה....3
 - ג. אבל אתה מעלה לשם עצים ... אותם הוא דרבאי לך כבש כמזבח אבל מידי אחריני לא ורבנן תרתי שמע מינה.....3
 - ד. איברי עולה תמימה שנתערבו באיברי בעלת מום ... לא יקרבו6
 - ה. אברין באברין בעלי מומין...אפי' קרבו כלם חוץ מאחד מהן יצא לבית השריפה
6
- ו. דם שנתערב במים אם יש בו מראית דם כשר נתערב ביין רואין אותו כאילו הוא מים נתערב בדם בהמה או בדם החיה רואין אותו כאילו הוא מים6

דף עז.

א. אין מתנדבין אשם תלוי

כבר התבאר במסכת נדרים דך ד: ודף ו. שחטאת ואשם¹ אינן באין אלא על הטא, ואינן באין בנדר ונדבה.

ואם אחד יאמר אני מתנדב אחד מאלו, או האומר הרי עלי חטאת או אשם, או שאמר הרי זו חטאת או אשם לא אמר כלום. וכן אם אמר על בהמה הרי בהמה זו לאחד מאלו אינו כלום והבהמה חולין כמו שהיתה, ואפילו שהיה חייב לא אמר כלום².

¹ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יד הלכה ח
² הר המוריה שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

אפילו אם היה מחויב חטאת, ואומר לנו שלכך התכוין באמירתו, לא אמר כלום, כיון שאין מוכח מדבריו שמביא עבור חטאו, וידיים שאינן מוכיחות אינם ידיים³.

י"א⁴ שגם אשם תלוי אינו בא בנדבה. וי"א⁵ שמתנדב אדם אשם תלוי.

היה מחויב חטאת, או אשם ואמר הרי זו לחטאתי או לאשמי, או אם אמר הרי זו חטאתי או אשמי⁶ או הרי המעות האלו לחטאתי או לאשמי דבריו קיימים.

לפיכך בזמן⁷ הזה שחט לשם קדשים שאינם באים בנדר ונדבה שחיתתו כשרה⁸, לשם קדשים שמתנדבים ונודרים כמותם, אפילו היא בעלת מום, שחיתתו פסולה, מפני מראית עין שיסברו שזה שוחט קדשים בחוץ⁹.

כיצד, השוחט לשם עולה, לשם תודה, לשם פסח, שחיתתו פסולה. הואיל והפסח יכול להפרישו בכל שעה שירצה, דומה לנידר ונידב. שחט לשם חטאת, לשם אשם ודאי, לשם אשם תלוי¹⁰, לשם בכור, לשם מעשר, לשם תמורה, שחיתתו כשרה. ואם נודע

³ ואע"ג שנראה דכוונתו למה שמחויב, דבגמ' נדרים שם מפורש דוודאי למאן דס"ל ידיים שאינן מוכיחות הוויין ידיים דבריו קיימין כלומר ידיים הוי זה דכוונתו לחיובו, אך מ"מ אין מוכיחות להדיא מדלא קאמר לחטאתי או לאשמי, ואנן קיי"ל כרבא שם דידיים שאינן מוכיחות לא הוויין ידיים. ערוך השולחן העתיד הלכות מעשה הקרבנות סימן צ סעיף ג

⁴ באשם תלוי איכא פלוגתא דתנאי אם בא בנדר ובנדבה בפ"ו דכריתות. ודעת רבינו הרמב"ם הוא דאינו בא בנדר ונדבה כמש"כ רמב"ם הלכות שחיטה פרק ב הלכה יח.

⁵ טור יו"ד ה' וז"ל השוחט לשם דבר שבא בנדר או בנדבה כגון עולה ושלמים ואשם תלוי ותודה וקרבת נזיר שחיתתו פסולה דאיכא למיחש שמא עתה הקדישו והוה ליה שוחט קדשים בחוץ וכן פסח כיון שיכול להפרישו בכל שעה שירצה דומה לנידר ונידב וכתב הרשב"א אפילו היא בעלת מום שאינה ראויה להקרבה שפעמים שאדם מכסה מומה ואין ניכר אבל השוחט לשם דבר שאינו בא בנדר ונדבה כגון חטאת ואשם ודאי בכור מעשר ותמורה שחיתתו כשרה בד"א שלא נודע שעבר עבירה שחייב עליה חטאת ואשם אבל אם נודע שעבר עבירה שחייב עליה חטאת ואשם ואומר זו לחטאתי ואשמת פסולה.

⁶ משל"מ שם

⁷ שו"ע ונו"ב יו"ד ה' א

⁸

⁹ כך כתבו רשב"א ורש"י ור"ן. והמור כתב דאיכא למיחש שמא עתה הקדישה כו' משמע דחיישינן שמא האמת כן הוא ובעלת מום יש ג"כ חשש מראית עין כי שמא יהיה המום במקום מכוסה ויסברו שהיא בלא מום.

^ט ז שם א

¹⁰ במחבר שם כדעת הרמב"ם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

שעבר עבירה שחייב עליה חטאת או אשם, ואומר זו לחטאתי או לאשמי, פסולה. ויש פוסלין¹¹ באשם תלוי בכל ענין, משום דסבירא להו דבא בנדר ונדבה, ויש להחמיר¹².

ב. איברי חטאת שנתערבו באיברי עולה ... תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה

איברי חטאת¹³ שנתערבו באיברי עולה, מניחין הכל עד שיפסדו ותעובר צורתן, כלומר שמניח אותן עד שיפסלו בלינה¹⁴, ושורפין אותן בעזרה במקום ששורפין פסולי המוקדשין¹⁵.

ג. אבל אתה מעלה לשם עצים ... אותם הוא דרבאי לך נבש כמזבח אבל מידי אחריני לא ורבנן תרתי שמע מינה

¹¹ ברמ"א שם

¹² עי' פרי תואר ס"ק ו' שכ' בזה וז"ל ונראה דכל כי האי ספיקא אזלינן לקולא בשל סופרים ומה גם בגזירות דרבנן כהא דמשום מראית עין עכ"ל ועשמ"ח סעיף ד' ותב"ש ס"ק ח' ט' שפסק לדינא להחמיר בשוחט לשם אשם תלוי דאע"ג דאין מתנדבין אשם תלוי לכתחלה דדלמא אינו בא בנדבה מ"מ כיון דאלו עבר והתנדב היו נוהגין בו דין קדשים שייך מראית עין שיאמרו קדשים בחוץ מותרין וכ' שם דאפי' לא אמר כהא לאשם תלוי רק סתם לאשם שחיטתו פסולה דסתם אשם אשם תלוי הוא עיין שם וכ"כ בכ"פ וכתב שם דאפי' בערב יוהכ"פ ומוצאי יוהכ"פ אף דאינו נקרב אז יש לאסור עיין שם ועי' בישועות יעקב בפיה"ק שכ' להתיר במוצאי יוהכ"פ עיין שם ועי' בס' ערוך לנר על מס' כריתות דף כ"ה שצידד ג"כ להקל ביום שאחר יוהכ"פ אם שחט לשם אשם תלוי עי"ש.

¹³ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק ו הלכה ב

¹⁴ ואע"ג שבכך עובר על לא ילין חלב חגי עד בוקר, מ"מ כיון שאינו עושה מעשה בידים עדיף הוא על פני הקרבת אברי החטאת שבוה עובר בלאו שלא תקטירו שהרי אינו לאישים. זבח תודה מד. ד"ה תעובר

¹⁵ שלשה מקומות לשריפה, אחד בתוך העזרה ובו שורפין פסולי המוקדשין ואימורים קדשים קלים שנפסלו ופרים ושעירים של חטאות הנשרפות, אם אירע בהם פסול בין לפני זריקה בין לאחר זריקה, כגון שנמטאו או שיצאו חוץ לעזרה עד שלא הגיע זמנן לצאת, או שלן הבשר או לנו האימורין שלהן. רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ז הלכה ג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הַנִּתָּא לְמִשְׁיחָא בְּדַף הַיּוּמִי

מִסְנַת זְבַחִים

שׂאֹר¹⁶ וּדְבַשׁ אֲסוּרִין לְגַבֵּי הַמִּזְבֵּחַ¹⁷ וְהַמִּקְטִיר מֵהֶם הֵן עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְהֵן עַל הַכֶּבֶשׂ¹⁸ לֹקֵה שְׂנֵאמֵר (וַיִּקְרָא יְב פֶּסוּק יֵא) כִּי כָּל שְׂאֹר וְכָל דְּבַשׁ לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לְה'.

כִּיצַד הַמַּעֲלָה¹⁹ מִבֶּשֶׂר הַטָּאָת וְאִשָּׁם אוֹ מִבֶּשֶׂר קִדְשִׁים קָלִים אוֹ מִשְׁיִירֵי הַמִּנְחוֹת אוֹ מִמּוֹתֵר הָעוֹמֵר אוֹ מִחַטָּאת הָעוֹף אוֹ מִלֶּחֶם הַפָּנִים וְשֵׁתֵי הַלֶּחֶם²⁰ אוֹ מִלּוּג שְׂמֹן שֶׁל מִצֹּרֵעַ הַמַּעֲלָה כֹּזֵית מֵאֲחַת מֵאלוֹ²¹ בַּחֲמִין אוֹ בְּדִבְשׁ בֵּין לַמִּזְבֵּחַ בֵּין לְכֶבֶשׂ לֹקֵה אֵף ע"פ שְׂאִין כָּל אֱלוֹ רֵאוּיִן לְהַקְטִירָה הוֹאִיל וְהֵן קִרְוִיִן קִרְבָּן²² חַיִּיב עֲלֵיהֶן שְׂנֵאמֵר (שֵׁם פֶּסוּק יְב) קִרְבָּן רֵאשִׁית תִּקְרִיבוּ אֹתָם לְה' וְאֵל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יַעֲלוּ לְרִיחַ נִיחַח.

אוֹלָם אֵינּוּ חַיִּיב²³ אֵלֶּא עִם מִקְטִירֵן לְשֵׁם קִרְבָּן, אֲבָל אִם הֵעֵלָה שְׂאֹר אוֹ דְבַשׁ בְּפָנֵי עֲצֻמֵן לַמִּזְבֵּחַ לְשֵׁם עֲצִים, פֶּטוּר, שְׂנֵאמֵר וְאֵל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יַעֲלוּ לְרִיחַ נִיחַח לְרִיחַ נִיחַח אִי אֶתְהָ מַעֲלָה אֲבָל אֶתְהָ מַעֲלָה לְשֵׁם עֲצִים.

¹⁶ וְחִמִּין נֹקְשָׁה תְלוּי בְשִׁימוֹת לְגַבֵּי חִמִּין בְּפֶסֶח יֵשׁ שִׁימוֹת דְּסִבִּירָא לְהוּ דְּאֲסוּר מִן הַתּוֹרָה, וַיֵּשׁ סוֹבְרִים דְּלֵא הוּוּהוּ רֵק דְּרִבְנָן, עֵינִין טוֹר אוֹי"ח ס' תמ"ב. וְעֵינִין בְּאַחֲרוֹנִים דְּתֵרֵי נֹקְשָׁה יֵשׁ, אוֹתָם הִנְחִשְׁבִּים בְּמִשְׁנֵה פֶּסְחִים מ"ב ע"א סוֹבְרִים דְּהֵם מִדְּרִבְנָן, וְמִי פִירוֹת עִם מִים מוֹדִים דְּהוּי דְּאוֹרִייתָא, וְעֵינִין מִקּוֹר חַיִּים ס' תס"ב (בִּיאוֹרִים סק"א) וְאֲבָן הָעוֹזֵר ס' תמ"ב. וְלֵעֲנִין שְׂאֹר, הַאֲחֲרוֹנִים הֵאֲרִיכוּ בּוֹה מֵאֵד. וְעֵינִין בְּצִלְחָה (שֵׁם ד"ה וְדַע) שְׂכַתָּב דְּדַעַת הַאֲחֲרוֹנִים בְּרַמְב"ם דְּאֵינּוּ אֵלֶּא דְּרִבְנָן, וְדִבְרֵי הַרְמְב"ם כֵּאֵן פ"ה ה"ג שְׂכַתָּב דָּאֵם הַכְּסִיפּוּ פִּנּוּ אֵינּוּ חַיִּיב, מִשְׁמַע דְּאֲסוּר מִן הַתּוֹרָה. וְעֵינִין מִנְחוֹת (נ"ג ע"א) בְּעֵינִינִים אֵלּוּ, וְאִי אֲסוּר מִדְּאוֹרִייתָא בְּפֶסֶח הוּי לֵיה חִמִּין גַּם כֵּן לְעֵנִין לֵאמֹר זֶה, וְאֵף דְּשֵׁם יֵשׁ פֶּסוּק לְרִבּוֹת נֹקְשָׁה, מ"מ כֵּאֵן נָמִי, וְעֵינִין תּוֹס' פֶּסְחִים מ"ג ע"א ד"ה מֵאֵן תִּנְא מְנִיחָ שֵׁם אוֹת אֵ וּמִצּוּהָ יְב אוֹת ד

¹⁷ רַמְב"ם אִיסוּרֵי הַמִּזְבֵּחַ פ"ה ה"א מִנְחַת חֵינּוּךְ מִצּוּהָ קִיז אוֹת ב

¹⁸ דְּאִיתְרַבֵּי כֶּבֶשׂ כְּמִזְבֵּחַ לְלֵאוּ זֶה וְעֵינִין מִנְחוֹת נ"ז ע"ב וְנ"ח ע"א, (מְנִיחָ שֵׁם)

¹⁹ שֵׁם ה"ג ד

²⁰ וְלִכְאוֹרָה קִשָּׁה לְמָה גַּם כֵּן שְׁתֵּי הַלֶּחֶם, הֵלֵא שְׁתֵּי הַלֶּחֶם הוּי חִמִּין וְהוּי בְּכֻלָּל הֵלֵאוּ דְּשְׂאֹר. אֵךְ בְּאִמַּת כִּיּוֹן דְּמִיירֵי אֲפִילוּ לְשֵׁם עֲצִים לְהַדִּיא לְהַכְּסֵף מִשְׁנֵה אוֹ בְּסַתֵּם לְהַלֶּחֶם מִשְׁנֵה (כְּדִלְעִיל) דְּבִשְׂאֹר לְבֵד לֹא מְחַיִּיב רֵק עִם קִרְבָּן, עַל כֵּן נִקְטָ שְׁתֵּי הַלֶּחֶם דְּהוּי גַּם כֵּן בְּכֻלָּל קִרְבָּן לְחַיִּיב אֲפִילוּ לְשֵׁם עֲצִים. אֵךְ עֲדִיין קִשָּׁה בְּלִשׁוֹן הַרְמְב"ם דְּכַתָּב הַמַּעֲלָה כֹּזֵית מֵאֲחַת מֵאלוֹ בַּחֲמִין אוֹ דְּבַשׁ וְכוּ', דְּבִשְׁתֵּי הַלֶּחֶם לְמָה לִי לְאַקְרוּבֵי עִם שְׂאֹר אַחֵר כִּיּוֹן דְּהֵם עֲצֻמֵם חִמִּין וְאִיקְרֵי קִרְבָּן חַיִּיב, וְמָה בְּהַקְרִיבֵי שְׂאֹר אַחֵר עִם קִרְבָּן חַיִּיב מְכַל שְׂכֵן דְּחִמִּין שֶׁל קִרְבָּן עֲצֻמוֹ חַיִּיב. וְצִרִיךְ לֹמֵר דְּהַרְמְב"ם אֲכוּלְהוּ קֵאִי חוּץ מִשְׁתֵּי הַלֶּחֶם, וְלֹא הוּצֵרֵךְ לְפִרְשׁ דְּהוּא דְּבֵר פְּשוּט, אֵךְ עִיקַר הַדִּין צִרִיךְ לְהַשְׁמִיעֵנוּ דְּנִקְרָא גַּם כֵּן קִרְבָּן וְחַיִּיב אֵף לְשֵׁם עֲצִים. וְכֵן מָה שְׂכַתָּב כֹּזֵית מֵאֲחַת מֵאלוֹ, לֹא קֵאִי עַל שְׁתֵּי הַלֶּחֶם, דְּהֵם חִמִּין וְחַיִּיב עַל כָּל שְׂהוּא בְּפָנֵי עֲצֻמוֹ כְּמוֹ שְׂנַתְּבֵאֵר לְעִיל דַּעַת הַכְּסֵף מִשְׁנֵה מְנִיחָ אוֹת ז

²¹ נִרְאָה אֵף שְׂאִין מִן הַשְׂאֹר וְהַדְּבַשׁ כֹּזֵית רֵק כֹּזֵית בֵּין הַכָּל חַיִּיב. וְלַדַּעַת הַכְּסֵף מִשְׁנֵה כְּבֵר כְּתַבְתִּי לְעִיל דַּעַל יְדֵי תַעֲרׁוּבוֹת עׁוֹבֵר בְּכֹזֵית וְהִיתֵר מִצְטָרֵף לְאִיסוּר, וְדִבְרֵי הַלֶּחֶם מִשְׁנֵה נִסְתַּפְקֵי עֵיין לְעִיל וְכֵאֵן מְבוּאֵר בְּדִבְרֵי הַרְמְב"ם לְהַדִּיא דְּכֹזֵית בֵּין הַכָּל סְנִי דְּהִיתֵר מִצְטָרֵף לְאִיסוּר.

²² וְעֵינִין בְּרַאב"ד מָה שְׂהַשִּׁיג עֲלֵיוּ וּבִשְׁוִית רַב"ז ח"ה ס' פז (אַלֶּף תַּס) בִּיאֵר דְּבִרֵי הַרְמְב"ם וְאֲכַמ"ל

²³ רַמְב"ם שֵׁם א- ג

תְּרוּמוֹת וְהַנְּצַחוֹת | בְּנֵק הַדּוּאֵר ח"ן 22887389 | וּבִטְל' 0548027748

לְהַצְטַרְפוֹת לְהַלְכוֹת הַדֶּף הַיּוּמִי לְהַלְכָה לְמַעֲשֵׂה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

והמקריב בסתמא שלא פירש שהוא לשם עצים, י"א שהרי הוא כמקריב לשם קרבן²⁴. וי"א²⁵ שאינו חייב עד שאינו מקריב בפירוש לשם קרבן.

וכן חייב²⁶ אם הקטירם עם הקרבן, אפילו אם מעלה השאור או דבש בפירוש לשם עצים שמכיוון שמקריבם עם הקרבן לוקה. וי"א²⁷ שאם אמר בפירוש לשם עצים אף בהקריב עם קרבן פטור, ורק בסתם והקריב עם קרבן חייב.

וכבר התבאר במסכת יומא דף מ"ז: ולעיל דף ע"ו: שבכלל לא זה שאסור²⁸ להקטיר על המזבח דבר מכל דברים שאינן ראויין להקטרה²⁹, כגון בשר חטאות ואשמות, ושירי מנחות וכיוצא בהן, מפי השמועה למדו שכל דבר שמקצתו לאישים הרי שאריתו בכל תקטירו³⁰.

אבל רם מקטירם ע"ג³¹ הכבש אינם בכלל זה בכלל זה שדווקא הקטרת שאור ודבש התרבו שכבש כמזבח ולא לדברים אחרים.

²⁴ מנ"ח שם אות ז ובפרט כיון דקיבל עליו התראה הוי ליה כמפרש, כמבואר בכמה דוכתי (עיין סנהדרין עב ע"ב). והנה תחילת לשון הרמב"ם כאן ה"ג, המעלה שאור או דבש לשם עצים פטור, משמע אבל איסורא איכא, אך מהלימוד לריח ניהוה וכו' אבל אתה מעלה לשם עצים, נראה דלכתחילה מותר לשם עצים, (וכן נראה בזבחים ע"ו ע"א דמביא אשם ולוג ואומר וכו' ע"ש, אך אפשר משום תקוני גברא שם ע"ב) ואפשר מדרבנן אסור

²⁵ כן דייק במנ"ח שם בדעת הלחם משנה ה"ד ודיעה קמייטא הוי דעת הכס"מ ה"ג כס"מ שם

²⁷ לחם משנה שם ה"ד

²⁸ רמב"ם הלכות איסורי מזבח פרק ה הלכה ה

²⁹ והיא פלוגתא מנחות נח ע"א חד אמר דוקא כל שממנו לאישים וחטאת העוף ולוג של מצורע אינו ממנו לאישים, ורבי עקיבא סובר כל דנקרא שמו קרבן, והלכה כרבי עקיבא מחבירו

³⁰ והנה כאן לא כתב רבינו דלוקה וכתב מרן בהלכה ג' בד"ה וכתב הראב"ד וכו' וז"ל ואפ"ל שס"ל לרבינו שעיקר הלאו למקטיר שאור ודבש עם חלק מהקרבן שאינו ראוי להקטרה ולקי עליו ומדלא כתב אשה ממנו דרשינן דה"ה להקטיר דבר שממנו לאישים בלא שאור ודבש לדרשא בעלמא אבל לא ללקות עליו כיון דעיקר קרא לאו להכי אתא עכ"ל ויש לעיין דהא במנחות נ"ז ב' בפלוגתא דר"י ור"א איתא דר"י ס"ל חייב ור"א סבר פטור ועל כרחך לא פליגי רק בכבש אבל כמזבח לכו"ע חייב ואין לומר דהתם מיירי בשאור ודבש זה ליתא דהא מעמא דר"א אותם הוא דכבש כמזבח אבל לא במידי אחריןא יעו"ש אלמא דפליגי לענין מעלה דברים אלו בלא שאור ודבש לכן נ"ל דהך סוגיא מפרש רבינו דמיירי במעלה הנך דברים עם שאור ודבש ושאור ודבש מעלה אותם לשם עצים ובהכי פליגי ר"א ור"י ובהא הלכה כר"י וחייב וכמו שפסק רבינו בהלכה ד' ובמעלה שאור ודבש עצמם לשם קרבן בהא כו"ע מודו דכבש כמזבח ובמעלה דברים אלו לחוד בלא שאור ודבש לכו"ע אין כבש כמזבח ונמצא פסק רבינו עולה יפה לפי סוגיית הש"ס ובהכי מתורין נמי דהלכה כר"י לגבי ר"א תלמידו ודוק היטיב כי נכון הוא בעזר ה'.

³¹ ועיין מנחות נ"ז ב' ומש"כ התוס' שם נ"ח א' בד"ה ור"י וכו' עיין בזבחים שם בד"ה ורבנן וכו' מה שיישבו זה יעו"ש היטיב. הר המוריה שם, וכן מנ"ח קיז אות י

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

ד. איברי עולה תמימה שנתערבו באיברי בעלת מום ... לא יקרבו

כבר התבאר במסכת יומא דף סד: שאבר של בעלי³² מומין, שנתערב באיברי קדשים אפילו אבר באלף איברים³³, תעובר צורתן ויצאו הכל לבית השריפה.

דף עז:

ה. אברין באברין בעלי מומין ...אפי' קרבו כלם חוץ מאחד מהן יצא לבית השריפה

וכשנתערבו כנ"ל, אפילו קרבו כולן חוץ מאחד מן התערובת³⁴, תעובר צורתן והרי זה ישרף³⁵ בעזרה במקום ששורפין פסולי המוקדשין.

ו. דם שנתערב במים אם יש בו מראית דם כשר נתערב בייז רואין אותו כאילו הוא מים נתערב בדם בהמה או בדם החיה רואין אותו כאילו הוא מים

מפי השמועה וכו'. עיין יומא מ"ז ב' יבמות ק' א' סוטה כ"ג א' זבחים ע"ו ב' מנחות נ"ח א' תו"כ ויקרא פ"ג פרשה י"ב יעו"ש היטיב.

³² רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק ו הלכה כא

³³ יש לעיין לכאורה ליבטיל ברובא דבע"ח השיבי ולא בטיל אך שחוטים בטל אולם כאן מדדריך למנותן, כל דבר שבמנין לא בטל. תפארת ישראל – יבין מסכת זבחים פרק ח משנה ה ועיין בע"ז ע"ד א' ובתמורה כ"ח א' ועיין ברשב"א ביבמות שהאריך טובא בזה שם פ"א ב' יעו"ש היטב ובתוס' שם ד"ה ר' יוחנן וכו' וזבחים ע"ב א' ד"ה אלא וכו' יעו"ש היטב. הר המוריה.

³⁴ אמנם צריך מעם למה באברי הטאת עם אברי עולה לא נאמר כן. מעשה רקח שם.

³⁵ ואין תולין שהוקרבו כבר כדין טבעת של עכו"ם לעיל, שתולין שנפלה לים שכיון שכבר נדחו אחר השחיטה אברי התמימין מלקרב שוב אינם חוזרים להיות ראויים. לקוטי הלכות מד:

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרה היומי

מסנת זבחים

דם שנפל³⁶ לתוך המים או לתוך דמי חולין לא יזה ממנו, שאומרים אנו שראשון ראשון בטל, ואם הזה פסול³⁷. ואם נפל הדם בשפע רב עד שבעירו הראשון לבד, מראית הדם ניכרת באופן שנתהפך המים למראה דם כשר³⁸.

ואם נפל מים לתוך הדם שבמזרק, אפילו אם המים הם הרוב אם יש בו מראה דם כשר לזריקה³⁹.

נפל לתוכו יין או דם חולין, אומדין אותו אילו היו מים, אם ראויין לבטל דם שבמזרק עד שלא יהיו מראיו מראה דם הרי זה לא יזה ממנו, ואם אינם ראויין לבטל מראיו יזה ממנו.

³⁶ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק ב הלכה כב

³⁷ שבגמרא להלן דף עח. אמר רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן לא שנו אלא שנפלו מים לתוך דם אבל נפל דם לתוך מים ראשון ראשון בטל

³⁸ תורת הקדשים מד: אות ק

³⁹ וא"ת איך כתב רבינו ז"ל בהל' מ"א בפט"ו דמין במינו בטיל ברוב מן התורה ואמאי לא אמרינן התם רואין כבר הקשו התוס' כן ותירצו דא"א לברר מעם בזה אלא היכא דאיתמר איתמר היכא דלא איתמר לא איתמר זה דרכו של רבינו ז"ל. לח"מ שם, ועיין פלתי צח יא לא אמרינן רואין רק בקדשים וטומאה, אבל לא באיסורין, ובקדשים גופיה היכי דאתמר איתמר היכי דלא איתמר, ועיין או"ש כאן, והנה עיקר קושיית התוס' זהו מה דפריך הגמ' על ר"ל ומשני תנאי הוא, וא"כ לרבא דחולק ולא סבר דפליגי תנאי בדין רואין, ומ"מ אמר גמי אח"כ אמור רבנן בטעמא ואמור רבנן ברובא והיכי דאיכא חזותא במראה, א"כ סבר דבסתם מין במינו אזלינן בתר רובא מדאורייתא, וע"כ סבר דלא מצינו דאמרינן רואין אלא במין בשאינו מינו כמו הא דמתני' דדם שנתערב ביין וכן הא דדלי שיש בו יין לבן או חלב, ומעיקרא סבר דגם במין במינו אם הי' המין האיסור המתבטל מראה אחר והיה ניכר לא הי' נתבטל, לכן אם אמרינן רואין גם בזה צריך לומר רואין, אבל רבא ע"כ לא סבר כן והכי קי"ל ומיושב מה שפסק כן הרמב"ם. אבהא"ז שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

